

STUDNA PŘÁNÍ



Andrea Vojkůvková

STUDNA PŘÁNÍ

Andrea Vojkůvková



Brno, 2024

Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,

Ladova 15, 621 00 Brno,

web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,

e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz

jako celkově 16. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.

Autor © Andrea Vojkůvková

Ilustrátorka © Zuzana Šůrová

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část
nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného
povolení nakladatele.

ISBN 978-80-88652-89-2 (epub)

ISBN 978-80-88652-90-8 (PDF)

ISBN 978-80-88652-91-5 (Mobi)



Anotace

Co jsme schopni podstoupit kvůli splnění přání? Tamila si nepřála nic víc, než se vdát za svou lásku Svatobora. Její matka pro ni ale naplánovala jinou budoucnost. Tamila se rozhodne projít Prokletým lesem, až do samotné Vesniny zahrady, aby její přání bylo vyslyšeno. Ne vždy je cesta osudu zdobená kopretinami. Ostré trny čekají na každém rohu...



Prolog

„Ticho, uličníci!“ zabručel dědeček hlasem protkaným léty kouření dýmky. Svou dýmku držel i teď, když se snažil uvelebit na staré, rozvrzané lavici pod oknem chalupy. Slunce kreslilo na nebe oranžovo-růžové odstíny poseté zlatými nitěmi a děti z celé vesnice se sbíhaly k příběhu.

Mezi nimi sedělo i děvčátko s havraními vlasy. Užasle sledovalo tenký obláček dýmu stoupající v kličkách k nebi. Děti se překřikovaly, zatímco se je dědeček snažil uklidnit.

„Neposedové! Stačí! Ticho bude!“ Přiložil dýmku do koutku usměvavých úst a potáhl si. Z pusy mu vyšel zašedlý kouř, který děti sedící příliš blízko rozkašlal. „Nebo zavolám klekánici!“

Ticho se rozhostilo jako lusknutím prstů. Děti se usadily na zem kolem lavice. Dědeček se pod vousy pousmál. „Dneska vám povím příběh o kouzelném borůvčí.“ Opřel se o chladnou zeď. „Tehdy, když byl ještě svět v plenkách a lesu, který se táhne za naší vesnicí, se neříkalo Prokletý, ale Prastarý, žil v jedné z chalup chasník Tibor.“

„A jak starý je les, dědečku?“ zeptal se nedočkavý chlapec.

„Tak jako samotní Bohové,“ odpověděl dědeček.

„A jak jsou staří Bohové?“

„Stářím se vyrovnají samotné Zemi. A ticho. Nebo nebudu vyprávět. Kde jsem to...“ zamyslel se stařík a poškrábal se dýmku na spánku.

„Jistě. Tibor! Tibor byl chasník, jak se patří. Silný, statečný, veselý a pohledný. A přesto, že se děvčata kolem něj točila, neměl Tibor na vdavky vůbec pomyšlení. Jeho matka byla tuze nemocná, a jak už to tak na světě bývá, peníze ve stavení chyběly. A ty, které měli, dali za lékaře a mastičkáře, aby jeho matku uzdravili.“ Dědeček se rozhlédl po tvářičkách, které ho s napětím sledovaly.

„Když tenkrát bylo lidem nejhůře, šli do Prokletého lesa, aby o radu prosili. Někteří se vrátili. Jiní ne. Tibor si nikdy nestěžoval, že mu mince v kapsách chybí, jediné, co ho sužovalo, byla nemocná matka. A tak se do

lesa vydal. Byl ochoten samotné Bohy odprosit, pokud by to jeho matce pomohlo.“

„A potkal je dědečku?“ zeptalo se černovlasé děvčátko.

„Nepotkal. Potkal ale starou Babu Jagu, která mu poradila, že u samotného posvátného dubu roste kouzelné borůvčí, které tomu, kdo jej sní, splní tři přání. Tibor na nic nečekal a uháněl, co mu nohy stačily. Neslyšel už varovná slova babice.“

„Našel ho?“

„Co furt přerušujete, caparti!“ Trhaně si popotáhl z dýmky.

„Našel! Snědl jeho kouzelné borůvky. Vyslovil první přání, aby se jeho matka uzdravila. Vyslovil druhé přání, aby místo chalupy velký statek měl, jenže při druhém přání se zem nehezky zachvěla. Tibor to přehlédl a vyslovil přání třetí – aby měl tolik peněz, že je do své smrti nestihne utratit. Zem se opět zachvěla. Tibor do sebe začal ládovat hrsti borůvek a vyslovovat další přání. Tu chtěl koně, tu kravku, tu bohatou nevěstu. Kupil jedno přání na druhé a nic mu nebylo dost. V tu chvíli se země prolomila a spolkla Tibora jako on sladké borůvčí. Sám Veles si ho povolal do svého království za to, že sobecky využil kouzelné borůvčí.“

„On ale přece uzdravil maminku!“ protestovalo děvčátko.

„Uzdravil,“ přitakal dědeček. „Bohužel, nestačilo mu mít zdravou matku, chtěl více. Pamatujte si, caparti, kdo chce moc, nemá nic. Jen ten, kdo se spokojí s drobnostmi, dokáže být šťastný. Ani kouzelné borůvčí nepotřebuje.“

Kapitola 1. Kouzelné borůvčí

Před 12 lety

Nad smíšeným lesem slunce kleslo za obzor a poslední paprsky se probojovaly skrze husté větve poseté listy. Vánek si hrál v korunách stromů a zpíval tichou melodii zvěři před spaním. Pod větrovým velkého dubu, který se majestátně tyčil uprostřed lesa, od něhož si ostatní stromy držely pokorný odstup, sedělo děvčátko v rudé sukénce. Zem kolem pokrývala tmavě zelená tráva. Kořeny plazící se po ní přikrýval jemný mech. Děvčátko přejíždělo prsty po jeho povrchu a po tvářích se jí kutálely slzy jako hrachy. Následně si utřela unudlený nos do rukávu halenky. Slunce už zapadlo hluboko za stromy. Děvčátko zalovilo prsty ve džbánku s borůvkami, které mělo přinést domů na koláč. Nabralo si plnou hrst a celou si ji nasypalo do pusy. Šťáva z borůvek jí zašpinila prsty i pusy. Zatímco žvýkala kyselé borůvky, snažila si otřít lepkavou tekutinu z rukou do mechu. Lesem se ozvalo krákorání. Děvčátko se schoulilo pevněji ke kmenu dubu. Strach jí sevřel srdce železnou pěstí. Jednalo se o hejkala nebo jezinku?

Kdybych se držela vyšlapané cestičky, byla bych teď doma a jedla mamčin koláč, zastesklo si děvčátko. Kdyby neběžela hlouběji do lesa, aby našla kouzelné borůvčí, o kterém vyprávěl dědeček. Jen jsem chtěla, aby mě matka měla více ráda.

Na les již padla noc jako těžká deka a na nebi vysvitl měsíc. Děvčátko se dalo opět do pláče. Pevně se jí sevřela víčka.

„Proč pláčeš?“ ozval se jemný hlas.

Holčička otevřela ledově modré oči. Před ní stála mladá žena v dlouhých šatech barvy čerstvě napadlého sněhu. Kolem pasu se jí leskl stříbrný pásek se zavěšeným srpem. Černé rovné vlasy jí v hedvábném závěsu spadaly až k pasu.

„Já... já...“ děvčátko se zakoktalo, nedokázalo spustit oči z ostří.

„Moc výřečná nejsi,“ usmála se žena a upravila si sukni. Přidřepala si vedle dívky. „Neměla bys být v tuto hodinu už dávno doma?“ Děvčátko dál

mlčelo, ručkama sevřelo pevně látku sukně, aby zabránilo jejich třesu. Srdce jí tlouklo jako stádo koní.

„Nemusíš mít strach, neublížím ti. Jak se jmenuješ?“

„Tamila,“ zašeptala v odpověď. „Doma mi říkají Mila.“

„MI-LA“ zabručela žena, našpulila bledé rty, které se vzápětí roztáhly do přátelského úsměvu. „Hezké jméno.“

Děvčátku její úsměv dodal zrnko odvahy. Narovnal se a otřelo si poslední slzy. „Jak se jmenujete vy?“

„To není důležité. Důležité je dostat tě z lesa, v tuto hodinu tu není bezpečno. To tě rodiče nenaučili?“

„Učili.“ Mila měla opět na krajíčku, když si představila všechny příběhy, které jí děda vyprávěl o strašidlech. Žena k ní natáhla štíhlou ruku. „Nemusíš se bát.“

„Já se nebojím,“ řekla děvenka roztřeseným hlasem, srdce se jí chvělo strachy tak, že mělo pocit, že vyskočí z její malé hrudi.

„Pomohu ti najít cestu.“ Děvčátko opatrně natáhlo ruku k bělostné dlani. Než však stihlo vzít ženu za ruku, ozvalo se lesem praskání větví, které se blížilo mezi stromy. Světélko pohybující se mezi větrovým a křovím lesa se vznášelo ve tmě a oči dívky nedokázaly od jeho záře odpoutat pohled. Letní nocí zavál ledový vánek. Mezi stromy se objevil chlapec se smaragdovými očima, rošťácky rozčuchanými kudrnatými vlasy barvy slámy.

„Milo!“ úlevný úsměv mu rozzářil oči.

Když se Tamila ohlédla na místo, kde ještě před chvílí stála žena, spatřila už jen jednu jedinou vložku plachtící vzduchem, která jí dopadla na hřbet ruky. Tam se změnila v krupěj vody.

Jaké bylo doma pozdvižení, když se děvčátko objevilo ve dveřích. Otec si ji ustaraně prohlížel, zda není zraněná, zatímco matka hartusila a nadávala.

„Toulá se po nocích, a ještě zničí tu nejlepší sukni!“ zahrozila děvčeti vařečkou. „Ale ty si příště rozmyslíš, jestli nás budeš takhle zlobit.“

Děvče se nestihlo ani vzpamatovat, a už jí vařečka přistála na zadku.

„Maminko! Já nechtěla!“ Vyděšeně se začala schovávat za otcem, který se snažil svou ženu uklidnit.

„Nechtěla! Nechtěla! To ta tvoje nezodpovědnost! S tím je konec, Milo! Slyšíš? Žádné lenošení!“ Naposledy zamávala vařečkou nad hlavou, než vyhnala děvče, aby se umylo.

Druhého dne dostala od otce košík jídla, aby poděkovala Borkovi, že jí pomohl z lesa ven. Procházela vesnicí mezi domky. Sledovala rozkvetlé květiny na zahradách a za okny. Poslouchala útržky rozhovorů a zdravila každého, koho potkala. Snažila se držet rovná záda, jak jí matka učila, zatímco ji košík převažoval dopředu. Už z dálky poznala Borkovu chalupu. Stála na konci vesnice u Prokletého lesa, který lemoval jejich ves. Chalupa byla malá, sotva pro jednoho. Střechou zatékalo, plůtek kolem se rozpadal, stěny oprýskané a zašlé. Chlapec seděl před chalupou a vyřezával píšťalku.

„Dobré ráno, Borku,“ usmála se Mila a odložila košík vedle vchodu „Přišla jsem poděkovat.“

Borka zaujal více košík s jídlem než poděkování. „Jo. To nic,“ odpověděl, aniž by se na ni podíval.

„Košík... je pro vás. Otec říkal, že je slušné dát dárek jako... díky.“

„Neměli jste si dělat starost.“ Borek nadšeně popadl plný košík a odnesl ho do domu. Mila čekala, že se za ní Borek vrátí. Uběhlo pár dlouhých minut, než jí došlo, že už se nevrátí. Vydala se na cestu domů.

Když vtom se z chalupy ozvalo: „Milo!“ Chlapec na ní zamával. „Nechceš se k nám odpoledne přidat v sadě?“

Mila horlivě přikývla, aniž by věděla, že jí ty smaragdové oči do srdce zasadily květ, který teprve vykvete.

Před 5 lety

„Milo! Tady!“

„Milo! Milo!“

„Milunko!“

Hlasy se kolem ní rozléhaly smíchané se smíchem a bezstarostností. Ani Tamila se neubránila smíchu. Točila se v kruhu se šátkem kolem očí. Rukama chňapala do prázdna a snažila se po sluchu určit směr, odkud zněly hlasy jejich přátel. Slunce se svým žářem vyrovnalo samotné lávě. Zapichovalo své horké paprsky do kůže, kterou měla orosenou studeným, lepkavým potem. Srdce se prudce rozbušilo. Tepalo splašeně v levé ruce. Bolest jí silně vystřelila do dolní čelisti i zad. Nohy vypověděly službu a dech se zadržával. Dopadla do trávy, která ji obemkla svými stébly jako tmavá rakev. Hlasy utichly. V uších jí hučelo. Borek zareagoval první. Stáhl z jejích očí hebký šátek. Příval světla připomínal úder pěstí. Zalapala po dechu. Bolest se šířila tam a zpět, pulzovala jí v celém těle. Borek Milu zvedl do náruče. Nedokázala vnímat, co křičí na ostatní. Svět byl jedna velká šmouha, když s ní v náručí běžel ke statku.

Nepamatovala si mnoho, co se toho dne stalo. Ačkoliv byla při vědomí, měla vše v mlze bolesti a strachu. Pamatovala si pouze útržky, ze kterých si v mysli vybudovala vlastní příběh. Vybavovala si plačící matku nad jejím lůžkem. Lékaře, který jí do úst cpal hořké léky. Ustupující bolest nahrazující chlad. Srdce, jež pomalu sláblo s každým úderem. Svíčky plápolající v pokoji. Zdálo se, jako by uběhla chvilka. Přesto se za okny rozhostila tma. Její matka stála v rohu světnice.

„Co jí je? Povídejte!“ hlas se jí chvěl pláčem a vztekem. Mila nedokázala v polovičním vědomí určit, co její tón ovládlo více. Tamila se zatím propadla do hlubin chladu, který ji stahoval. Natahovala se pro ni samotná smrt.

„Má nemocné srdce. Je mi to líto.“

Mila stočila oči k okénku, ze kterého viděla hvězdy. Na zpocené tělo se jí lepilo oblečení. Nechala těžká víčka klesnout.

Když je opět otevřela, noc vystřídal den a ptáci zpívali. Bolest, která jí včera omráčila, byla pryč. Síla se vrátila do končetin, tep se ustálil.

Má nemocné srdce. Je mi líto, běželo jí hlavou dokola.

Ta slova v ní utkvěla jako špína za nehty. S pokrčeným obočím se podívala z okna. V záhoncích byly stopy vedoucí ze zahrádky.

Kapitola 2. Clona

Současnost

Srp přesekával stébla trávy i pampelišky. Jedno za druhým v pravidelném rytmu. To, co čepel přesekla, Mila skládala do košíku, aby měla co dát králíkům. Koš se pomalu zaplňoval žlutými květy, které kontrastovaly se sytě zelenými stonky. Pevné ruce sevřely její boky. Přitáhly si ji k sobě. Tamila na poslední chvíli upustila srp do trávy, aby mu neublížila.

„Nejkrásnější květina na louce,“ pošeptal jí hrubý hlas do ucha. Po těle se jí rozlila husí kůže.

„Největší lichotník pod sluncem.“

Jeho rty opatrně vtiskly polibek lehký jako peříčko na její ucho

„Lichotník? Jen říkám pravdu.“

„Pravda je v očích každého jiná.“ Otočila se čelem k Borkovi. „Musím to dodělat.“ Prohlížela si jeho ostré rysy, vlasy rozčuchané vánkem. „Kvůli tobě nebudou mít králíci co jíst!“

„Řekl bych, že toho máš více než dost.“ Uchopil Milu za ruku a vedl ji směrem ke kupkám sena. Dívka se nebránila. Nechala za sebou košík i srp a následovala ho.

„Ty se dřeš a ostatní leží v prachových peřinách. Měla bys taky odpočívat. Jsi paní, ne služka.“

„Nejsem žádná paní, Borku.“ To oslovení nesnášela. Nenáviděla, jak pár kousků kovu dokázalo mezi lidmi dělat rozdíly.

„Máte holotu? Máte. Peněz, že byste mohli vydláždit cestu přes celou vesnici? Samozřejmě. Jsi paní. Měla bys být doma, a ne se pražit na slunci.“ Borek sebou plácl do voňavého sena a stáhl sebou i Milu. Jemná vůně ji obklopila.

„Já mám slunce ráda.“ Položila si hlavu na jeho hrud'. Poslouchala pravidelný rytmus jeho srdce. Občas porovnávala ten jeho se svým. Jeho přesné údery oproti jejímu uhnanému, nepravidelnému tepu, jako by každé